

Repolainen 51

Jäsentiedote 1/2010



Repolainen

- ilmestyy 4 kertaa vuodessa (johtuen ALV-säädöksestä)
- on myös netissä os. **repola-seura.org**
- aineistopäivä / deadline v. 2010: **15.01, 15.03, 01.07 ja 15.11**
- Toimituskunta:
 - päätoimittaja Lauri Huotari
 - toim.s sihteeri Maire Huotari
 - toimittaja Tuula Kilpeläinen
- Yhdyshenkilöt:
 - Repola Ivan Lasarev, Sadukatu 2, puh. 524200
 - “ Nina Tsurko
 - Petroskoi Juri Kilin, Heikkinen STR 14-105
- Toimituksen ja Hallituksen yhteystiedot ovat sijoitetut takakanteen.
- Palautamme jäsenjulkaisuun mieluusti “Henkilöuutisia”-palstan.
- Aloitamme myös selvittää eräiden Repolalaisten sukukohtaloita, kun olemme saaneet hallitukseen asiaan syventyneitä jäseniä.
- Jäsenistön kirjoituksia ja kuvia toivotaan luonnollisesti yhteisiksi lukuiloiksi.

Repolainen julkaisee sitoumuksetta jäsenten toimittamaa materiaalia. Tekstiin liittyvät valokuvat palautetaan, jos tekstin mukana seuraa ao. postimerkillä varustettu vastauskuori. Nimimerkillä varustetut kirjoitukset julkaistaan, mutta kirjoittajan nimi tulee saattaa päätoimittajan tietoon. Toiseen henkilöön kohdistuvaa arvostelua sisältävää kirjoitusta vain nimimerkillä varustettuna ei tulla julkaisemaan. (JSN:n ohje). Repolainen on myös edullinen ja tehokas haku- ja ilmoituskanava repolaista alkuperää olevien sukujen, yhteenliittymien ja sukuseurojen käyttöön.

Tutustuthan! Teemme parhaamme, että olisit palveluumme tyytyväinen!

Painopaikka: Kirjapaino PR-Offset, Joensuu

Kansikuva: Isä Stefan Krasovitski rakennuttamansa, Pyhälle Mihaelille pyhitetyn Repolan uuden kirkon edessä. Isä Stefan on ulkomailla toimivan ortodoksisen kirkon pappi vuodesta 1990. Isä Stefan on 74-vuotias ja asuu lähellä Moskovaa.



Puheenjohtajaltako... vaiko selvitysmieheiltä?

Otsikko on mielestäni aivan sopiva kuvaamaan niitä tunteja, joita toimikauteni alussa koin melkein päivittäin. Toki tiesin asioista muutamia, jotka olivat aivan retuperällä. Yhdistys oli hämmästykseni kuitenkin käyttäytynyt aivan päinvastoin kuin yleensä yritykset. Nehän yleensä huolehtivat suurella pieteteillä erityisesti saataviensa laskutuksesta - ja unohtavat mieluusti omien laskujensa maksamisen. Yhdistystämme oli johdettu kuin firmaa toimitusjohtajavetoisesti - ja kuitenkin tavoitteeltaan aivan päinvastoin.

Saimme kuulla vuosikokouksessa mm, että jäsenjulkaisua ei voida painattaa missään halvemmalla, kuin missä se on painettu v. 2009. Valitettavasti se vain ei osoittautunut faktaksi. Repolaisen painatus - ja postituskulut olivat tuolloin $160 \times 2 = 320 \text{ kpl:n osalta } 833.68 \text{€}$. Hallitus järjesti tarjouspyyntökierroksen v. 2010:n vastaavasta painotyöstä, taitosta ja postituksesta. Halvin tarjous oli 740.30 €. Säästöä kertyy vuositasolla, kun Repolaista postitetaan 4 numeroa, joka on ALV- (säästö 22%) vapautuksen ehto, 186.76 €. Summa on liki sama, kuin silloin jos menettäisimme vuosittain n.12 vuosijäsentä. Säästötoimia jatkettiin muutenkin. Hallituksen kokouksia on jouduttu pitämään jo kolme. Kokouskulut ovat tähän mennessä 0 €. Myös jäsenten matkakulut ovat samoin 0 €. Uusia vuosijäseniä olemme saaneet v. 2010 neljä, eihän se ole toki ylpeilyn aihe, mutta positiivinen alku kuitenkin. Myös ilmoitusmyynti tuotti parilla soitokerralla pesämunan, 70€.

Sitten onkin vuorossa **Ganossan - matka** eli nöyrän anteeksipyyntöaika. Eniten minua suivaannuttaa se ylimielisyys, jolla Teitä, Arvoisat ainaisjäsenet on kohdeltu. Te olette maksaneet aikanaan yhdistykselle jäsenmaksun, jonka piti kattaa koko Teidän elämänkaaren ajan, - saada nauttia niistä etuuksista, joita Teille liittyessänne luvattiin. Olen syvästi pahoillani tapahtuneesta!

Arvoisat vuosijäsenet! Lupaan, että tämä istuva hallitus tekee toimikaudellaan kaikkensa, että voisitte kokea Repola - Seura ry:n luotettavaksi toimijaksi, jonka jäsenenä on edelleen kiintoisaa muistella esi-isiemme kohtaloita ja saavutuksia.

Repola - Seura ry täyttää ensi kesänä 25- vuotta. Hallitus on päättänyt järjestää 25-vuotisjuhla - sukulaisten tapaamismatkan 16 – 19 heinäkuuta Repolaan. Järjestelytoimikuntaa täydennetään hallituksen kokouksessa 13. 03. 2010. Menomatalla katselemme videoita aikaisemmilta matkoilta ja haemme seuran karaokemestaria - ja jos onni suosii, saatamme päästä perillä elokuvatähdeksi. Toivottavasti olemme vakuuttaneet **Sinut Arvoisa Vuosijäsen**, siitä; ”Missä on riittävästi tahtoa, siellä on myös tulevaisuudessa toimintaa”! Jokaista Teitä tarvitsemme vieläkin Repola - Seura ry:ssä! Olethan sinäkin mukana! Yhdistyksen tärkein voimavara on juuristaan kiinnostunut jäsenistö! 14. 01. 2010. LaHu

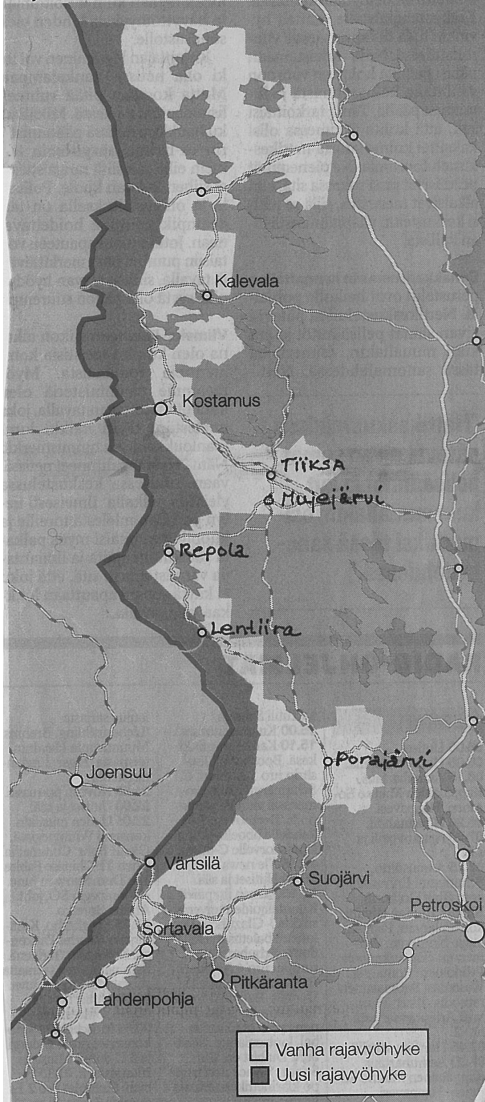


REPOLA-SEURA R.Y.

REPOLA - SEURA RY							
TALOUSARVIOEHDOTUS KAUELLE 2009 - 2010							
			toteutunut	arvio	toteutunut		ehdotus
TUOTOT			2008 - 2009	2008 - 2009			2009 - 2010
	Varainhankinta						
	vuosijäsenmaksut		980		15 x 60		1200
	ainaisjäsenmaksut		180		1		180
	kannatusjäsenmaksut		100		5		150
	tukimaksut		100		6		150
	lahjoitukset / avustukset		300				200
			1660				1880
	kirjamyynti		150		4		100
	muut tarvikkeet		150				100
	julkaisujen myyntitulot		50				50
	muu myyntitulo		50				50
	satunnaiset tuotot		100				200
			500				500
	TUOTOT YHTEENSA		2160				2380
MENOT							
	Hallintokulut						
	järjestö- ja pankkikulut		60				30
	tarvike- ja materiaalikulut		40				50
	Repolaisen painatus+posti.		1340				1000
	kirjanpito ja tilintarkastus		200				200
	posti- ym kuljetus		500				50
	kokouskulut		200				100
	muut kulut		200				
	matkakorvaukset		300				600
			2900				2030
	MENOT YHTEENSA		2900				2030
	Tilikauden tuottojäämä						350
	Poistot						
	TULOS						350
	Hallitus	15.03.2009					

Ohjeita Repolaan reissaaville...

Karjalan tasavallan uusi rajavyöhyke



Jos reissaat Repolaan siten, että aiot olla perillä tuttavan luona enemmän kuin 3 vrk, sinun on täytettävä jo menomatalla Venäjän tullissa muiden ”bomaskojen” lisäksi kaksiosainen ilmoituskaavake, johon merkitset paikat missä käyt: kaukaisin paikka alimmaiseksi. Paluupäivä takaisin rajalle: laita aina yksi (1)päivä extraa (aina voi tulla ylläri). Allekirjoita molemmat kappaleet.

Ilmoituskappaleet on esitettävä Mujejärven piirin FSB: n virkailijalle viimeistään kolmantena päivänä. Sinun tulee ilmoittaa henkilöstä, jonka vieraaksi aiot mennä seuraavat tiedot; nimi, osoite, puhelin-ja passinnumero.

(*Varmista jo etukäteen numerotiedot.*)

Muuta huomioonotettavaa: FSB:n virkailijoilla on raportointipäivä torstaisin, tällöin matkustajien paperien leimausasioita **ei käsitellä.**

Jos matkasi rajalta alkaa lauantaina tai sunnuntaina, päiviä ei lasketa mukaan, vaan matkasi katsotaan alkaneeksi maanantaina. Edellä kerrotusta seuraa, jos et aio käydä muualla kuin Repolassa, käy jo tulomatkallesi Repolaan, leimauttamassa po lomakkeet.

Näin menetellessäsi säästät n. 175km Gannossan matkan. Niinhän se on: ”Oppia ikä kaikki.” Sakoilta sentään säästyin!

Ensi kesänä teemmekin sitten **toivon mukaan** yhdistyksen 25- juhluvuoden kunniaksi yhteisen praasniekkamatkan 16 - 19.07. Matkalla haemme yhdistyksen karaoketaitajia -ja katsomme edellisten matkojen videokooosteita!

Matkasta tarkemmin Repolainen n:o 52. Riemukkaita Repolan Reissuja!

Toivoo, LaHu.

REPOLA – SEURA ry on perustettu 21. 07. -85 Nurmeksen Bomballa pidetyssä perustamiskokouksessa. Idean isäksi tunnustautui arvostettu, nykyisin kunniapuheenjohtajaksi nimitetty ex. koulunjohtaja Erkki Mauranen, Ruovedeltä.

Sääntöjen hyväksyttämismenettely ei Patentti- ja Rekisterihallituksessa ollut niitä kaikkein helpompia toimenpiteitä. Se palautti vuoden -97 alussa sääntöehdotuksen yhdistykselle tarkennuksia varten. Joensuussa 05 . 04. 1997 pidetty vuosikokous hyväksyi tarkennukset sekä palautti ehdotuksen yhdistyksen säännöiksi P - RH: lle. Kuukauden kuluttua sääntöehdotus palasi jälleen yhdistykselle takaisin.

Lauri Huotari oli valittu vuosikokouspäivänä pidetyssä hallituksen järjestäytymiskokouksessa yhdistyksen sihteeriksi ja Repolaisen toimitussihteeriksi. Hän oli jo tuolloin toiminut valtakunnallisissakin yhdistyksissä johtotehtävissä sekä perehtynyt yhdistyslakiin, että sen säädöksiin. Hän sai tehtäväkseen laatia uuden ehdotuksen yhdistyksen säännöiksi. Tällä kertaa yhdistys sai palautteena mieluisan uutisen; Patentti - ja Rekisterihallitus ilmoitti päätöksellään **29. 05.1997** vahvistaneensa säännöt, rekisterinumeroilla **170100**.

Yhdistyksen hallitus päätti kokouksessaan 13. 07.1997 ottaa säännöt virallisesti yhdistyksen käyttöön kokouspäivästä lukien. Olimme vihdoinkin päässeet eroon ” populana” käyttäytymisestä. Tuosta päivästä alkaen *säädetyt lait ja viranomaispäätökset* koskisivat kaikkia jäseniämme – ja aivan eritoten yhdistyksen hallintoa ja tilintarkastajia.

Yhdistyksen toiminta-alueena on koko Suomi ja yhdistyksen tarkoituksena on toimia repolaisesta kulttuurista kiinnostuneiden henkilöiden yhdysiteenä sekä vaalia Repolan seudun karjalaista kulttuuria ja perinnettä.

Toimintansa tukemiseksi yhdistys voi ottaa vastaan:

- lahjoituksia, avustuksia ja testamentteja sekä hankittuaan asianomaisen luvan perustaa rahastoja
- järjestää myyjäisiä, arpajaisia ja keräyksiä

Yhdistyksen tarkoituksena ei ole voiton tai muun taloudellisen ansion hankinta siihen osallisille, eikä sen toiminta saa muodostua pääasiassa taloudelliseksi.

REPOLAINEN on yhdistyksen jäsenjulkaisu. Se on hallituksen tiedotuskanava jäsenille, mutta samalla sen tulee olla avoin keskustelukanava jäsenten ja hallituksen välillä. Yhdistyksen suurin vahvuus tavoitteen saavuttamisessa on aktiivinen, keskus-televa jäsenkunta. Olkaamme päämäärätietoisia ja - hakuisia! Kaikki mukaan! Lehti ilmestyy neljä kertaa vuodessa. Deadline **15.01, 15.03, 01.07 ja 15.11**. La Hu

Pieningänsalo kasvaa laatupuuta

Suomineidon uuman tasalta heti itärajan takaa alkaa Pieningänsalo. Pieningänsaloo on oikeutetusti pidetty Euroopan suurimpana erämaana, jos käytetään erämaan käsitteenä luonnonmukaisuutta, tietömyyttä ja asumattomuutta.

Kirjailija Jorma Ollikainen on määritellyt Pieningänsalon alueeksi seuraavien kylien piirin: **Repola–Rukajärvi–Paatene–Klyysinvaara–Lupasalmi–Lentiera–Repola, pinta-alaltaan noin 10 000 neliökilometriä.** Täysin asumaton ei tämä alue ole ollut, ringin sisäpuolelle jäi muutama pieni kylä, esimerkiksi Pieninkä, Himola ja Tumba. Nykyään kylät kuuluvat Karjalan Tasavallan Mujejärven piiriin. Verrattaessa Suomeen piiri vastaa hallinnollisesti läänin ja kunnan välimuotoa. Suomeen alue on itsenäisyyden aikana kuulunut vuosina 1918-1920 ja 1941-1944, eli aika ennen Tarton rauhansopimusta ja jatkosodan vuosina. Erämaa on Pieningästäkin hävinnyt alkuperäisessä muodossa, mitä se oli ennen sotia. Tutustuimme salon nykytilaan viikon retkellä elokuun puolessavälissä.



Toimeentulo metsästä

Alueen kylien asukkaat ovat pääosin saaneet toimeentulonsa suoraan luonnosta. Runsat vesistöt antoivat runsaasti kalaa ja metsä riistaa. Pieningänsalon kätköissä säilyi myös **metsäpeura, joka palasi Suomeen takaisin 1960-luvulla Kuhmossa.**

Lieksan- ja Tuulijoen uitot alkoivat jo 1800-luvulla ja jatkuivat sotien jälkeen. Ne toivat työtä ja toimeentuloa molemmille puolille rajaa. 1929 perustettiin Rukajärvelle ja Repolaan metsäteollisuusyhtiöt, jotka alkoivat hyödyntää valtavia metsävaroja. Varsinaisen salon keskeisten metsien hyötykäyttö pääsi vauhtiin toisen maailmansodan jälkeen, kun alueen etelä-pohjoissuunnassa halkaiseva Länsi-Karjalan rautatie rakennettiin. Viimeinen osuus siitä valmistui vasta 2001, kun Suomeen menevä Kostamusrata yhdistettiin Muurmanninrataan rataosuudella Lietmajärvi–Kotskoma.

Monessa radanvarren kylässä on ollut toiminnassa sahalaitos, koska rautatietä myöten on ollut järkevämpää kuljettaa sahatavaraa kuin pyöreää puuta valtavan maan tarpeisiin. Nykyisin nämä kylien pienet sahat ovat Lietmajärven, Voloman ja Porajärven sahoja lukuun ottamatta suljettu tai puuta halkaistaan vain omiksi tarpeiksi. Hakkuut ovat viime vuosiin asti olleet kokorunkosavottaa. Puut on kuljetettu pitkinä runkoina kyliin perustetuille katkaisuasemille. Nyt on hakkuissa siirrytty kokonaan pohjoismaiseen kappaletavarahakkuuseen. Vaikka ajoimme Pieningän salon teitä pitkät pätkät, ei vastaan tullut yhtään kokorunkopuutavara-autoa ja tienvarsipinojen puut olivat kappaletavaraksi katkottu.

Rajavyöhyke laajeni

Alunperin tarkoituksemme oli käydä myös Lentieran kylässä tutustumassa metsätaloustoimintaan. Lentierasta on lähtöisin siirtyminen hakkuissa “Suomen malliin”. Vapo Timber koulutti Lentieran metsurit kappaletavarahakkuihin 1990-luvun lopulla. Lentierassa toimiva puutavarayhtiö on toimittanut Suomeen puuta ennen puutullikärhämää Inarin tilapäisen rajanylityspaikan kautta. Vuositasolla puuta on tuotu yli 200 000 kiintokuutiota.

Neuvostoliiton aikana rajavyöhyke oli useita kymmeniä kilometrejä leveä. 1990-luvun puolivälissä vyöhykettä kavennettiin viiteen kilometriin. 2006 rajavyöhyke laajeni takaisin miltei entisiin mittoihin. Esimerkiksi Lentieran kylä on tätä nykyä rajavyöhykettä, jonne matkaava tarvitsee rajavyöhykeluvan. Alunperin tietojemme mukaan rajavyöhykeluvan olisi saanut Mujejärveltä, mutta siellä kerrottiin, että viisumistamme puuttuu Lentieran nimi, joten rajavyöhykelupaa sinne ei voida myöntää.

Näin pääsimme vain Lieksanjärven pohjoispäässä sijaitsevaan Repolaan. Mutta puuta hyödynnetään muuallakin kuin Lentierassa. Paluumatkalla Repolasta Mujejärvelle ensimmäinen savotta tuli vastaan Luusinkajärvellä, 30 kilometriä Repolasta.

Säästöpuita ja metsureita

Vasta tehdyn metsäautotien päässä leviää muutamien hehtaarien tuore hakkuuaukea. Näkymältään hakkuuaukko ei poikkea Suomen vastaavasta mitenkään. Hakkuualalle on jätetty pieniä säästöpuuryhmiä varmistamaan luonnonmukaisuutta ja luontaista uudistumista. Poikkeavuutta on moottorisahojen ääni. Niiden ääntä ei ole Suomen tukkisavotoilta kuulunut kohta pariin vuosikymmeneen. Tien päässä on metsureiden leiri. Parakista tulee outoa ryhmäämme ihmettelemään mittanainen Nina Pavlovna, kuten heti virinneessä keskustelussa

selviää. Nina osaa karjalan tyttönä jonkin verran Suomea ja meistä yksi taitaa tarpeellisen määrän Venäjää, joten asioista aletaan saada tolkkua, vaikka jokin sana liivahtaa ohi ymmärtämättä puolin ja toisin.

Nina esittelee mielellään käynnissä olevaa savotta. Ryhmä toimii repolasta käsin ja työmatkat taitetaan linja-autolla. Metsätyötä tehdään Mujejärvellä toimivan OAO Mujezerskij lespromhoz -yhtiölle. Hakkuuryhmä käsittää seitsemän metsuria, ajokoneen kuljettajan, kaksi mittanaista, linja-auton kuljettajan ja vartijan. Vaikka talouslama ja etenkin puutullit ovat vähentäneet hakkuita, on Repolan metsätyömiehille riittänyt toistaiseksi työtä.

Tämän leimikon tultua korjatuksi on seuraava hakkuukohde jo tiedossa, selvittää Nina. Leirissä ajokoneen kuljettaja Volodja Gajev vaihtaa hydraulioöljyn suodatinta Ponssen ajokoneeseen. Volodja kertoo tekevänsä Ponssen huoltotyöt ja pienemmät remontit itse. Tältä leimikolta hakataan tällä erää nyt noin 300 kiintoa, josta tukki menee Kostamuksen kautta Suomeen ja kuusikuitu Kontupohjan paperitehtaalte, kertoo Nina.



Suurin osa noin arviolta noin kymmenen hehtaarin aukosta on savotoitu aiemmin kesällä. Pohjoismaiseen kappaletavarahakkuuseen Repolan metsurit siirtyivät vasta vuosi sitten.

Omaa palstaansa sahaavat työparina isä ja poika Bedridinov. Isä Nikolai eli Kolja Bedridinov on pitkänlinjan metsuri ja on 25 vuotta

kestäneellä työurallaan saannut 23 moottorisaha loppuun. Nyt molemmilla on käsissään tehokkaat Husqvarnan 357:t. Yllättävästi molemmat vakuuttavat, että saha on tehokas, mutta herkkä särkymään. Saa korjata jatkuvasti. Poika Sergei on työskennellyt metsurina kolme vuotta ja ammattia edelsi yhden kuukauden suomalaisten vetämä metsurikurssi. Työparina isä ja poika ovat työskennelleet kaksi vuotta.

Metsurit tekevät töitä urakkapalkalla, viitenä päivänä viikossa ja kahdeksan tuntia päivässä. Sahaamalla 200 kiintoa kuukaudessa pääsee 20 000 ruplan kuukausiansioihin. Se tekee nykykursseilla euroissa noin 450. Suomalaiseen savottaan poikkeavasti työporukkaan kuuluvat myös linja-auton kuljettaja Lukin Slava ja vartija Pavel Mikulko. Metsurit tekevät myös jonkin verran metsähoitotöitä, kuten istutuksia ja harvennuksia.

Pieninkä kasvaa laatupuuta

Ajamme viikon aikana, jonka retkemme Pieningänsalolle kesti, miltei parituhatta kilometriä pitkin ja poikin harvaa tieverkostoa. Kuten sanottua, puun kuljetuslogistiikka perustuu rautateihin. Eikä siltojen huonokuntoisuudesta ja teiden kunnosta johtuen muu kuljetustapa tule edes kyseeseen ilman mittavia panostuksia tiestön kuntoon.

Käyttökelpoinen matkanopeus kuoppaisilla teillä on noin 40 kilometriä tunnissa. Teiden varret on savotoitu ensimmäisenä, joten niistä näkee suoraan metsän uudistamisen onnistumisen. Näillä, arviolta 50–60-luvulla hakatuilla, aukoilla kasvaa täysitiheä nuori metsä. Puuta on tiheässä, joten minkäänlaisia hoitotöitä ei ole tehty. Niinpä rungot ovat vähäoksaisia ja suoria. Luonto suorittaa harvennuksen pikkuhiljaa. Aikaa se vie, mutta näin kasvaa ladukasta

puuta. Ei lopu Pieningästä Karjalan honka tulevaisuudessakaan. Asiaa autaa myös männylle luonnollinen kasvualusta, vähäkuntainen kangasmaa. Mutta ei rehevämmtäkään kasvupaikat ole jääneet metsittymättä. Koivu- ja kuusivaltaisia nuoria sekametsiä on paikkapaikoin runsaasti. Ero Suomen taimikkohoidettuihin ja ensiharvennettuihin nuoriin metsiin on valtava. Aika näyttää kumpi metsänhoitotapa on pidemmän päälle parempi.

Vaaroilta löytyy alkuperäinen Pieningänsalo. Pääteiden varteen jätetyistä säästöpuuryhmistä saa jo käsityksen millainen on ollut kirveen koskematon Pieningänsalo. Vaikka Suomen rajalle länteen ei olekaan kuin muutampia kymmeniä kilometrejä paikasta riippuen, on luonto jotenkin jylhempää, suurempaa ja kauniimpaa koska ojitettuja soita ei ole. Erämaasta pitävä on Pieningässä paratiisissa. Pari vaarajonoa heti Pieningänkylän länsipuolella nostaa lakialueensa 400 metriin. Pituutta vaaroille kertyy toistakymmentä kilometriä ja leveyttä reilut puolenkymmentä. Lakialueet vaaroista on jätetty hakkaamatta, joten suuntaamme parinpäivän retkelle näille vaarojen huipuille. Täältä, jos mistä, löytyy aito ja alkuperäinen Pieningänsalo. Kun istumme satojen vuosien vanhojen honkien ja kelojen alla katsellen auringon laskua täysin tyynenä päilyvän Kivijärven taakse länteen, mielen täyttää rauha.

Kuvat ja teksti Ari Komulainen



Kuvassa: Kivijärven panoraama



REPOLA-SEURA R.Y.

JÄSENMAKSUN AIKA!

Vuosikokous päätti, että jäsenmaksu vuonna 2009 on 15 euroa.

Jos haluat ainaisjäseneksi, maksu on 180 euroa. Sen jälkeen ei tarvitse huolehtia vuosittain jäsenmaksujen maksamisesta. Nykyiset ainaisjäsenet voivat halutessaan maksaa kannatusmaksua 25 - 100 euroa esim. osoitettuna tiettyyn tarkoitukseen.

Sivun alareunassa on jäsenmaksulomake, jonka voit leikata irti ja toimittaa pankin maksupalveluun allekirjoitettuna. Jos maksat esim. internetissä, siitä löydät tilinumeron. Lomakkeessa ovat edellä mainitut maksuvaihtoehdot.

Jotta jäsenihteerimme voi helposti selvittää, keneltä maksut ovat tulleet, muista ehdottomasti **käyttää viitenumeron** tämän lehden osoitelipukkeessa olevaa nelinumeroista numerosarjaa. Sen perusteella maksu kirjautuu oikealle maksajalle.

Jäsenmaksun viitenumero on sama kuin aiempina vuosina. Vanhoja jäsenmaksuja ei voi maksaa tällä ”pankisiirrolla”.

Jäsenyysperuutukset jäsenihteeri Päivi Kiiskiselle [päivi.kiiskinen1@gmail.com](mailto:paivi.kiiskinen1@gmail.com).
Tahtotila ratkaisee! Kiitos.

Leikkaa tästä

Saajan tilinumero	Polvijärven Op 535404-246626
Saaja	REPOLA-SEURA RY

Maksaja

- Vuosijäsenmaksu 2009..... 15 €
 Ainaisjäsenmaksu 180 €
- Kannattajajäsenmaksu..... 100€
 Ainaisjäsenen vapaaehtoinen
tukimaksu.....25 €

TILISIIRTO

Vain kotimaan maksuliikenteessä

Allekirjoitus

Viitenro	
Eräpäivä	19.2.2010
Tilitä n:o	-

(osittaistaltio, pros. Juri Kilin, Petroskoi, v. 2010)

Karjalan rintaman veteraanijhdistyksen nykyisen puheenjohtajan kenraali-eversti Dmitri Krutskih' in kirjoittama muistelmateos pitkästä sotilasurastaan julkaistiin Moskovassa vuonna 2001. Marraskuun 7 pñä 1920, Beljaevo-kylässä Keski -Venäjällä syntynyt Krutskih valmistui pion.- luutnantiksi Leningradissa olevasta sota-koulusta kesällä 1939. (Päästäkseen sotakoulun kadetiksi Krutskih sanoi viranomaisille syntyneensä jo vuonna 1919).

Hän saapui junalla Leningradista Kantalahteen 9. syyskuuta 1939. Täällä hän sai komentoonsa 54. Div. 16. Erill. Pioneeripataljoonan teknisen joukkueen. Tässä tehtävässä hän taisteli **Saunajärven alueella** talvisodassa. Hänen sotilasuransa päättyi syyskuussa 1987. Krutskih siirtyi eläkkeelle 67 vuotiaana. Viimeiset vuodet hän oli Neuvosto - Venäjän tasavallan (suurin tasavalta Neuvostoliiton viidestätoista tasavallasta) **Siviilisuojelulaitoksen** päällikkönä. Kirja julkaistiin nykyisen Kuuban johtajan Raul Castron rahoituksella. Krutskih ystävystyi nuorempaan Castroon ollessaan 1970- luvun alussa Neuvostoliiton pääsotaneuvonantajana Kuubassa.

”Marraskuun 5 pñä 1939 sotilasjunamme lähti liikkeelle Itä- Karjalan Kantalahdesta Vienalle, mutta laskeuduimme junasta marraskuun 7. pñä aivan toiselle paikkakunnalle, - Kotskoman rautatieasemalle.

Asemalle laskeuduttuamme kutsui pataljoonan komentaja yliluutnantti Kukin minut luokseen, kapteeni N.I. Muraškinin myöskin ollessa läsnä, - sekä käski minun muodostamaan parhaista hiihtäjistä noin 40 - 50 - miehen hiihto-osaston. Hiihto-osaston tulisi tekemään hiihtomarssin Repolaan. Marraskuun loppuun mennessä hiihto-osasto oli jo muodostettu pataljoonan parhaista hiihtäjistä.

Osaston rungon muodostivat karjalaiset, vepsäläiset, komilaiset ja Leningradin hallintoalueen inkeriläiset. Saimme käyttömme kapeat sukset narusuksisitein. Kirossanoja tuli riittävästi! Sotilasjärjellä ongelma olikin ratkaistu.

Komilaiset sotilaat keksivät laittaa huopasaappaiden nokkaan puikot. Autojen sisärenkaista leikattiin sopivan leveät kumirenkaat, mukaan lukien vararenkaat. Puikot kiinnetettiin näillä renkailla ja jalka pysyi vakaana suksella. Näin voitaisiin nopeasti jalkautua ja taas panna sukset nopeasti käyttökuntoon tarvittaessa.

Sain tehtäväkseni kouluttaa hiihto-osaston sekä opettaa sitä suksien käytössä: - valmistautua nopeasti taisteluun, -päästä maahan, - heittää käsikranaatit seisten ja makuulta, - ampumaan käyttämällä tukena suksisauvoja seisten ja polviasenosta; - naamioitumaan, sekä pystymään nopeasti siirtymään vihollisen takaa-ajoon. Hiihtotaitoa omaavat sotilaat opettivat muita.

Haavoittuneiden evakuointi tuntui kuitenkin ongelmalliselta. Matkalla Repolaan teimme lyhyet takaa-ajomarsseja ja kaikki muun opitut harjoittelut, mukaan lukien savuttomien nuotioiden laittamisen ja yksinkertaisten suojapaikkojen tekemisen lumesta ja havuoksista.

Nytkin muistelen kiitollisuudella näitä metsäelämän taikureita – metsästäjiä, kalastajia ja metsätyöläisiä - ja kumarran syvään heille siitä, mitä kaikkea sain oppia heiltä. Asia on niin, että täytin vasta yhdeksäntoista vuotta ja olin Keski-Venäjältä kotoisin ja miehet kutsuttiin armeijaan kansan parista. He olivat kolmekymmentäviisi - neljäkymmentä ikäisiä - Pohjolan ja Siperian metsätyöläisiä ja metsästäjiä. En kuullut kertaakaan heidän tuomitsevan minua mistään. Jos he kutsuivat minua joskus etunimeltäni, pyysivät he heti anteeksi virhettään. Minä opiskelin heidän mielestään ”elämän aakkosia”. He jättivät minulle aina lämpimimmän paikan nuotiolla, lämmittelivät ruokia pakeissaan minua varten. Kiitollisuudella muistelen vahvaa ylikersanttia Paaveli Rotševia, erinomaista tarkka-ampujaa, kuljettajaa ja ampujaa pitkää Andrei Hlutšinia punaruskeine viiksineen, pitkää rohkeaa konekiväärimestä Nikolai Konšinia, pontevaa pioneerimestä Grigori Melnikovia, rauhallista Ivan Pelehia, asioita tarkasti harkitsevia Pekkosta, Remšua, Mikkosta, Sljuninia ja muita isänmaamme rohkeita sotureita.

Vuoden 1939 - 40 talvi oli suoraan sanoen kauhea. Pakkasta oli jopa 45 astetta. Kaikki me tunsimme heti talven kauheuden. Matka Repolaan oli pitkä, yli kaksisataa kilometriä. Ontrosenvaaraan tulimme hiihtäen ja sieltä jatkettiin kuorma-autoilla, koska tilanne oli nopeasti muuttumassa. Tällä alueella jouduin sotimaan toisen kerran vuoden kuluttua pataljoonan komentajana, toki silloin kesällä..... Rajamiehet tulivat luoksemme ja puhuivat eri tavoin asioista. Mutta aivan 30. päivään marraskuuta ei edes komentajilla ollut käsitystä *mitä todella oli kyseessä*. Kaikkiin kysymyksiini vastattiin lyhyesti ”tehkää omia asioita”. Nyt kun vuosikymmenet ovat kiittäneet ja arkistot avautuivat (vaik´ei kaikki), voimme arvioida senaikaista tilannetta ja tehdä johtopäätöksiä: `Sodan alkuun oli vain kaksitoista päivää ja olimme siitä täysin tietämättömiä, vaikkakin sydämässämme tajusimme, että jotakin tulee kohta tapahtumaan. Tässä tietämättömydessä valmistuimme sotaan.

Pataljoonan komentaja Kukin ilmoitti klo 10.00, 29.11.1939 komentajien neuvottelussa valmiudesta ylittää valtakunnanraja, vaatien tiukasti olla kertomatta siitä miehille.” Meille jäi epäselväksi, koska siirrymme lähtöasemaan, miten ylitetään raja, minne saakka tulemme etenemään sekä kaikki muut epäselvät lisäkysymykset. Komentajat eivät saa nukkua, kolmannes miehistä saa nukkua vuorotellen”.

Kun ryhdyimme poistumaan komentoteltasta, pataljoonan komentaja käski minua jäämään sisälle. Hän tutustutti minut 73. Rajavartioston miehiin (komentaja majuri Novikov). Pataljoonan komentaja käski minun ylittää miehineen valtakunnanrajan 661. rajapylvään kohdalta, etsimään ja varmistamaan aukkoja suomalaisten jättämissä miinakentissä, sekä tuhoamaan vihollisen rajan lähellä olevissa kylissä ja jatkaa edelleen Hiilikkö Kolmoseen, jossa osaston oli sitten siirryttävä puolustukseen ja odotettava aliluutnantti Tretjakovin komppaniaa.

Osastomme pääsi yöllä meluttomasti liikkeelle ja lähti kohti rajaa kuorma-autoilla. Tämän jälkeen jatkoimme hiihtäen. Edessä eteni kärkeosasto, sen takana minun johdollani komentoryhmä mukana kaksi maaston tuntevaa rajamiestä ja kaikki muut miehet liikkuvat yhtenä kolonnana. Ohjeet annettiin hiljaisella äänellä miehestä toiseen. Olimme jännittyneet äärimmilleen emmekä edes tienneet missä olemme ja missä vihollinen on. Kaikki toiveemme panimme maastoa hyvin tunteviin rajamiehiin, jotka suunnistivat hyvin metsässä.

Tässä on valtakunnanraja ja ja rajapylväs 661. Aika moni meistä, jopa minäkin joukossa, olimme kuvitelleet valtakunnanrajaa seinänä, aitana tai piikkilankaesteinä, jossa oli valonheittimiä ja vahtina rajakoiria. Kaikki näytti nyt paljon yksinkertaisemmalta. Me lähestyimme laajaan metsään hakattua aluetta, jossa oli jo ollut suomalaisia joukkoja.

Sota alkoi ja sitouduimme heti taisteluun Hiilikkö Ykkösestä, jonka nopeasti valtasimme. Suomalaisten vastarinta koveni taisteluissa Hiilikkö Kakkosesta. Täällä haavoittuvat myös ensimmäiset sotilaamme. Mutta vihollinen vetäytyi lopulta kapeata tietä myöten kauemmas rajasta. (jatkuu Repolainen n:o 52)

Seuran Valinta v. 2010

REPOLAN KARTTA

Kartassa näkyvät vesistöt ja vanhat kylät 1700-luvulta alkaen. Tiestö on merkitty nykyisen tilanteen mukaan, että matkailija tietää minne pääsee autolla. Kartta on laadittu Google Maps -karttapohjalle, tekijöinä Leo Homanen, Albert Ilonen ja muutamat vanhemmat repolalaiset. Kun luet sukutarinoita, voit seurata kartasta tapahtumapaikkoja. Sopii mainiosti liitteeksi Aunuksen Repola -kirjaan ja myös lahjaksi. Tilausosoite: Juhani Kyöttinen, gsm **040 538 39 38**.

AUNUKSEN REPOLA -kirjaa on vielä saatavana hintaan **25 €** + postikulut **6 €**.

YHDISTYKSEN STANDARDIT 35 €

RINTAMERKIT (Revonpää) hinta **6 €**

REPOLAN HISTORIAA vuoteen 1939 -vihkosta venäjäksi, hinta **2 €**. Käy mainiosti sukulaislahjaksi Karjalaan. Tilausosoite: tuula.kilpelainen@iki.fi

Muut tuotteet: Tilausosoite: Maire Huotari, gsm 0400 670 311, maire.huotari@pp.inet.fi

UUSI VUOSI - UUDET HAASTEET

”Oi, kaikkien luotujen Luoja, Sinun vallassasi ovat aikakaudet ja aika. Siunaa, oi, Herra hyvyydelläsi tämänkin vuoden kierto, varjele rauhassa maataamme ja kansaamme ja pelasta meidät Jumalansynnyttäjän esirukouksien tähden!”

(Uuden vuoden vaihteen rukouksista)

Aina näin vuoden vaihtuessa ja uuden alkaessa olemme tottuneet em. sanoin kiittämään menneen vuoden tapahtumista ja samalla toivomaan parempaa ja siunauksellisempaa uutta vuotta. Näin onkin viisasta, sillä emmehän voi tietää mitä tulevaisuus tuo tullessaan. Aina jonkin elämänvaiheen ja ajanjakson päättyminen on samalla myös jonkin uuden, meille vielä tuntemattoman ajanjakson alkamista. Näin on paitsi yksityisen ihmisen omassa elämässä, niin myös laajemmissa yhteyksissä, eri yhteisöjen, järjestöjen ja yhdistysten toiminnassa.

Valmistautuessamme tulevaan, pitäisi meillä kuitenkin olla jokin perusta ja lähtökohta edessämme oleviin pyrkimyksiin ja haasteisiin. Olen joskus ääneenkin joutunut toteamaan että ihminen, joka ei tiedä mistä on tulossa, niin ei oikeastaan pysty hahmottamaan myöskään sitä, mihin hänen pitäisi olla menossa. Tällä olen tahtonut korostaa sitä, että jokaisen meistä tulisi tietää oma historiallinen taustamme ja sukujuuremme ja siten pyrkiä ”kiinnittämään” itsemme johonkin suurempaan, menneen historian kokonaisuuteen. Näin toimien pystyisimme me jokainen itse henkilökohtaisesti – ja myös meidän lapsemme ja lapsenlapsemmekin, näin uskon - paremmin toimimaan osana tuota suurempaa kokonaisuutta myös tulevaisuudessa.

REPOLA-seura viettää ensi kesänä toimintansa 25-vuotisjuhlaa. Se on toimintansa aikana tehnyt paljon arvokasta työtä

entisten repolalaisiin sukuihin liittyvien tietojen kokoamiseksi ja näihin sukuihin kuuluvien ihmisten välisten yhteyksien rakentamiseksi ja lujittamiseksi. Seuran toiminta oli aktiivisimmillaan ehkä tuossa 90-luvun lopussa ja vuosituhannen vaihteessa. On kuitenkin ollut havaittavissa jonkinasteista hiipumista ja ehkä suoranaista väsymistäkin seuran toiminnassa mukana olleilla. Kukaties hetkittäinen hiljaiselo ja tietynlainen ”lataantumisaika” on kenties ollutkin tarpeen. Uskon että nyt 2010-luvulle siirryttäessä on jo korkea aika jälleen aloittaa ikäänkuin uusi ajanjakso myös seuran toiminnassa.

Seuran jäsenmäärä oli suurimmillaan noin 300 jäsentä, nykyisin seuran toiminnasta on kiinnostuneita vain ehkä noin kolmasosa tuosta entisestä joukosta. Siispä eri tahoilla pitäisikin nyt pyrkiä aktiivisesti tavoittamaan uudelleen niitä, jotka syystä tai toisesta ovat jossain vaiheessa joukosta pois jääneet, ja myös nuorempia uusia jäseniä saada myös kiinnostumaan sukujuuristaan. Repolalaisten sukujen jäseniä elää eri puolilla Suomea kuitenkin vielä melkoinen joukko.

Eräs repolalaisten jälkeläisten asumiskeskitymä on Lieksassa. Repolalaisten jälkeläiset ovat olleet Pielisjärven ja Lieksan alueella aktiivisesti rakentamassa yhteiskuntaa niin arjen liike-elämässä kuin myös esim. kirkon piirissä jo vuosikymmeniä elleipä peräti vuosisatoja. Vaikka Lieksan ortodoksinen seurakunta perustettiinkin itsenäiseksi seurakunnaksi vasta v.

1950 viime sotien jälkeen aikakunnalle, luovutetuilta alueilta tulleiden siirtolaisten muodostaessa riittävän suuren ortodoksisen väestöpohjan itsenäisen seurakunnan perustamiseksi, voidaan liioittelematta todeta että seurakunnan perusta laskettiin jo 1920-luvulla Suomen itsenäistymisen jälkeen paikkakunnalle Repolasta tulleiden sukujen toimesta. V. 1936 rakennettu Lieksan ensimmäinen pääkirkkokin on rakennettu pitkälti repolalaisista ja heidän jälkeläisistään muodostuneiden toimintaryhmien, erityisesti Lieksan Tiistaiseuran ahkerien ponnistusten tuloksena.

Mutta aikakaudet ja aika muuttuvat. Merkittäviä, arvokkaita toimintaryhmiä ja omana aikanaan lähestulkoon korvaamattomia henkilöitä tulee ja menee. Suuri osa heistä häviää sinne ns. ”historian suureen kokonaisuuteen”. Mutta eivät kaikki. Eräs henkilö, joka omana aikanaan sai lähestulkoon koko aikuisikänsä ajan tehdä työtä



suurelta osin juuri repolalaisten parissa ja jonka tässä yhteydessä haluan erityisesti tuoda esille, on suuresti kunnioittamani ja edeltäjäni Lieksan ortodoksisessa seurakunnassa - kirkkoherra rovasti isä Olavi Tajakka.

Isä Olavi muutti tuonilmaisiin 7.11. 2009 pitkäaikaisen sairauden murtamana. Häntä jäivät rakastavin tuntein kaipaamaan paitsi hänen perheensä, niin myös suuri joukko hänen entisiä opetuslapsiaan ja seurakuntalaisiaan. Isä Olavi ennätti palvella Lieksan ortodoksisessa seurakunnassa kirkkoherrana peräti 36 vuoden ajan. Nyt sekin ajanjakso on nyt sitten lopullisesti päättynyt ja joutunut menneeseen historiaan.

Ollos iäti muistettu sinä autuuteen kutsuttu veljemme ja isämme Olavi!

Isä Olavi Tajakka ennätti saattaa haudan lepoon satoja entisiä repolalaisia ja heidän jälkeläisiään.

”Oheisessa valokuvassa rovasti Tajakka siunaa haudan lepoo `Itä-Karjalan pääministeri` Pekka Kyöttisen vanhimman tyttären Veera Nesterisen, Kelvältä.”

Aikakaudet ja aika vaihtuvat. Tekijät vaihtuvat. Uusia aktiivisia toimijoita tarvitaan aina, sekä uusia, että myös niitä jo vähän kokeneempiäkin.

Siunaa siis oi Herra, myös nyt alkaneen Repola-seuran toimikautta v. 2010 ja anna voimallasi siunaus seuran toiminnassa mukanaolevien käten teoille, jotka olemme Sinun kunniaksesi alulle panneet.

isä Jari Jolkkonen

Muujärven kievarikylä Repolassa

Diplomi-insinööri *Pentti Keynäs* on koonnut 1990-luvun lopulla kirjallisen esityksen Muujärven kievarikylän historiasta, josta seuraavassa pöintoja:

Vanha kulutie Suomesta Karjalaa alkoi Lieksasta ja johti Tuulivaaraan ja

Kolvasjärven kylien kautta edelleen Repolan. Sieltä tie jatkui eteenpäin Omelian kylän läpi Muujärvelle, mistä se johti Tiiksjärven kautta Rukajärvelle. Vuoden 1850 henkirjoituksen mukaan Muujärven kylässä oli 53 asukasta, vuonna 1858 heitä oli 63, ja 1904 asukasmäärä oli 95 henkeä.

Kievarikytyien aikaa

Pekka Kyötinen, joka oli syntynyt vuonna 1883 Repolan Omelian kylässä, on kertonut FL Maju Keynäälle, että Omelian kylästä oli kolmenlaisia kyytejä, "lyhyitä" Piäkkäjän kylään ja Virran kylään (3-8 virstaa), "puolipitkiä" Repolan kirkonkylään, Haukkaasaaren, Saarenpään ja Roukkulaan (15-20 virstaa) sekä "pitkä kyyti" Muujärven kylään (37 virstaa). Kaaksi lyhyttä kyytiä vastasi yhtä puoli pitkiä, ja kaksi puolipitkiä vastasi yhtä pitkiä kyytiä. Eri talojen suorittamat kyydit merkittiin kyytisaavaan eli podvotasuvaan, joka kiersi talosta taloon kyytivelvollisuuksien mukaan. Pitkä kyyti merkittiin polkivivalla kolmelle peräkkäiselle särmälle, puolipitkiä kahdelle ja lyhyt kyyti yhdelle särmälle. Sauva siirtyi säännönmukaisesti talosta toiseen perinnäistävän mukaan. Omelian kylässä podvota-sauva oli useimmiten kylän kymmenikan luona. Kylän kymmenikan eli "jessatskoin" kyläläiset valitsivat vuosittain ja hän oli siten tavallaan poliisin apulainen, jonka tehtävä oli palkaton, eikä siitä voinut kiellettyä. Savaun talossapitoaika oli sitä pidempi, mitä suurempi oli talon verotus. Oljo Samulinen on kertonut aikoinaan muistelmassaan, että kyytilaitoksia olivat ns. "zemstvon kyyti-asetmat" ja "mieron kyytiasetmat". Jälkimmäiset tarkoittivat kyläyhteisöjen rasitteena olevaa kyyditysjärjestelmää, josta vastasi tietty kylä tai useampien pienten kylien muodostama yhteisö.

Niinpiä Muujärven jälkeen ensimmäinen kylä Rukajärvellä oli Tiiksjärvi, ja sen kyyditysjärjestelmän kustannuksiin osallistui myös Suurjärven kylä. Tiiksjärvestä oli Muujärven kylään matkaa 27 virstaa. Zemstvon ja mieron kyyti-asetmat oli yhdistetty aina samaan kyytikievariin, joka kyydin lisäksi tarjosi kyyditäville majoituksen ja ruoan. Talvisin kyyditävä kuljetettiin hevosen vetämässä

reessä, kesäiseen aikaan hän istui hevosen selässä satulassa, ja saattomies kulki jäljessä, ja pitäen useinkin hevosten hännästä kiinni. Kesäisin kyyditävä kuljetettiin soutuveneellä mm. Omeliasta Saarenpään ja Roukkulaan. Metsäherroilla kyydin määräänpää yleensä olikin venekyydin varas, kun teitä ei ollut.

Saloseudun metsämiehiltä

Muujärvi oli keskellä asumattomaa saloseutua ja sen aarniometsät olivat mainioita pillopaikkoja sotilaskarkureille eli bieglöille, joita sinne oli asettuut mymmenitän. Heillä oli useita pillopirtejä eri puolilla saloa.

Eräs kuuluisimmista bieglöistä oli Muujärven Guro, ja kylillä kysyttiin, mitä Muujärven Gaurille mahtaa kuulua. Guro oli kuuluisa tietäjä, joka metsästikin taikavoimiansa avulla ja sai maddottoman paljon riistaa. Kerrotaan, että Metsähiisi kuljetti sarvista poron hänen ansaansa. Guro pilleskeli metsissä 33 vuotaa, kunnes hän ja muutkin bieglöt saivat keisari *Aleksanteri II:n* hallitsijakaudella armahduksen. Monet bieglöt menivät naimisiin ja perustivat perheet. Muujärven metsästäjistä kuuluisin oli *Ontropna Aleksejeff*, joka oli kaatanut 54 karhua. Muujärven kauppiassuku Ipatit ostivat metsämiehiltä riistaeläinten nahkoja ja veivät niitä Sungun ja Joensuun markkinoille.

Muujärven kylässä

Muujärven kiestiekievari oli Ipatissa, ja siellä oli aina kaksi hevosta valmiina kuljettamaan matkalaisia. Kajaanissa asunut *Anni Väisänen os. Ipatoff* on kertonut Muujärven taloista ja niiden asujista:

"Repolasta tullessa ensimmäinen talo oikealla eli Levon talo, toinen Makin ja kolmas Sergein talo. Sen jälkeen tie haarautui, vasemalle lähti tie Tiiksjärven ja heti tienhaaran jälkeen oli koulu tien vasemmalla puolella. Tie jatkui Sergein talon ohitse ja tien vasemmalle puolelle jäi kuusi taloa Muujärven rannalle:

Ontropnan talo, *Ontropna Jegoroffin* talo, sitten Mikin, Iivan ja Bieglöin talot ja viimeisenä Ipatin talo. Bieglöin talo ja tien välissä oli kylän tsasouna. Tien toisella puolella Ipatia vastapäätä oli vielä Timon talo.

Kylässä oli kymmenen taloa, ja niissä oli *Iivo Härkönen* laatiman talo- ja asukasluettelon mukaan kaikkiaan 95 asukasta vuonna 1904. Ipatin talo oli järven rannan taloista viimeisin. Sen isäntä oli

Ignatti Ipatti, jonka ensimmäinen vaimo oli *Helena Korniloff* Repolan kirkonkylästä. Helena kuoli vuonna 1915 ja Ignatin toinen vaimo oli Kiimasjärven Nokeuksesta, lieksalaisen kauppias *Vasili Rotkon* (= Dobrinin) vaimon sisar, *Uljana os. Stepanoff*.

Anni Väisänen sisar *Nasti* oli aviossa *Kusti Pottosen* kanssa ja Annin aviomies *Otto Väisänen* oli kotoisin Kontokin Kenttjärveltä, ja isä oli *Nikolai Väisänen*. Nikolain puoliso taas oli Jyväskylästä *Maria Kenijeff*, joka oli Repolan seminaarin johtajan, *Wasili Keynään* pikkuserku. Ipatin suku oli vanha suku Muujärveltä. Talon vanha isäntä oli *Aleksei Ipatoff*, jonka vaimo *Anastasia Gertzin* oli Repolan Tsoalkan kylästä."

Koulu ja tsasouna

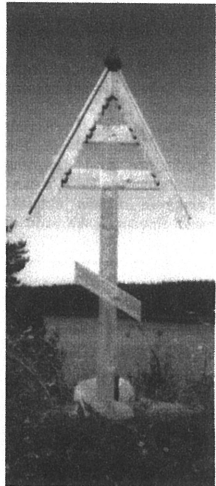
Joensuuhun kauppiaksi vuonna 1899 asettuut *Ville (Wasili) Ipatti* rakennutti Muujärven kylään koulun. Hän antoi Joensuusta käsin myöskin varat opettajan palkkaukseen sekä oppilasantolon ylläpitoon. Muujärven koulu aloi toimintansa 1911, ja sen asuntolassa asui 4 - 5 vieraspaikkakuntaista oppilasta. Mainitti *Anni Väisänen*, oli koulun ensimmäisiä oppilaita.

Koulassa opettajana toimi Rukajärven *Nikolai*-papin tytär *Nadeshda*. Oppilaita oli toistakymmentä ja luokkia oli neljä. Oppilaita tuli myöskin Rukajärven Suurjärven kylästä sekä Tiiksjärveltä. Yksi Muujärven koulun oppilaita oli *Nasti Prokofjeff*, joka avioitui myöhemmin Repolan Omelian kylän *Martti Päntösen* kanssa. He asuivat pakolaistina Joensuussa, saivat suuren perheen ja "siirtyivät tuonilmaisiin" 1990-luvun alussa korkeaan ikään elettyään. Muujärven kyläläiset rakensivat kyläänsä oman tsasounan, Repolan pappi *Filjin* ja Rukajärven pappi *Ievanen* kävivät siellä pari-kolme kertaa vuodessa, mutta jumalanpalveluksia pidettiin silti joka sunnuntai. Tsasounan avaimet pidettiin Ipatin talossa ja tsasounan peräseinällä oli ikkונה, joiden edessä oli alttari ja siinä venäjänkielinen rannattu. Useinkin *Ignatta Ipatti* luki päivän tekstin, ja kylän naiset lauloivat venäläisiä kirkkotalouja.

Muujärven ruusniekkaa vietettiin Pedrunpäivänä heinäkuussa.

Ipatin kiestiekievari

Ipatin kiestiekievarissa kävi paljon asiakkaita, eikä heillä yleensä ollut kiirettä. Kievarissa yövyttiin ja aterioitiin, eikä heiltä edes otettu maksua. Yksi kiestiekievarin vakioasiakkaita oli Repolan



Matkamiehen risti Repolan Omelian kylässä 2000-luvulla.

Kuva: Repola-seura / Martti Nestorinen.

apteekkari, jonka sukunimi oli *Ferssala*. Hänen oli määrät käydy Repolan kunnan jokaisessa kylässä kerran kuukaudessa. Hänen suosikkilääkkeitään olivat tärpätti ja pikilöy sekä luonnonkasveja valmistetut rohdot. Ferssalla oli mukana puinen kolmi-osainen lääkelaitikko.

Apteekkari myös rokotti lapsia ja antoi hammerskirkyen lääketta ja toi postivoituneen hampaan. Varsinaisen lääkäri kävi kylässä ainoastaan kerran vuodessa. Muujärven kylän kautta kulki myös rukajärveläisiä laukku-kauppiaita Suomeen ja myös takaisin kotiinpäin. *Risto Maksimainen* Ontrosenvaaran kylästä oli yksi heistä. Maksimainen on vienialles laukkuupan tutkijalle *Majju Keynäälle* kertonut yhtenäistä laukkuiehen vuotuisista matkoista 1900-luvun alussa. Lieksan mentieessä oli kahdeksan yöpymispaikkaa. Rukajärvellä yövyttiin ensin Tiiksjarvellä *Hilppä Nikinin* talossa, sitten Muujärven kylän Ipatin talossa. Yleensä noihin aikoihin ei yöpymisestä otettu maksua, mutta ruoka maksoi yöpyjälle 10 - 15 penniä ja kahvin hinta oli 5 penniä.

Unto Martikainen

Tekstin lähteen: "Karjalan Heimo"-lehti N:o 5-6 / 1999;

Karjala 19.2.09

Sukuvirttä suoltamahan ... arkistoistako apua?

Tavattessa repolaisten pakolaisten jälkeläisiä, on usein puheenaiheeksi noussut sukututkimuksen vaikeus, mahdollisuus luotettavien tietojen saantiin.

Alueella usein monen vuoden välein kiertäneet papit käyttivät omaa omituista ja yksilöllistä 'pikakirjoitusta'. Niinpä ei ole mikään ihme, että joku isovanhemmistasi ei olekaan se n. n. niminen arkistossa, kuin millä vanhat sukulaisesi hänet muistivat. Puolenkymmentä vuotta sitten annoin toimeksiannon oman sukuselvityksen laatimisesta venäläiselle asiantuntijalle. Uskomukseni ja perimätiedon mukaan yksi neljästä isoisistani ei voi olla nimeltään minulle annetun selvityksen mukainen.

Kun nyt olemme onnistuneet saamaan hallituksen jäseneksi myös venäjänkieltä ymmärtävän ja puhuvan henkilön, joka lisäksi on toiminut rajamuodollisuuksien ja maiden väliset yhteistyösuhteiden parissa, saattaa olla, että hän on mahdollisesti käytettävissä tietyissä sukuselvitysten detajikysymyksiä ratkaistaessa.

Ajatus, josta keskustelemme huomenna hallituksen kokouksessa, nousi esille, kun selasin vanhoja Repolaisen toimittajan aikaisia papereitani. Siellä oli kirje Läskelän Kerisyryssä asuneelta, nyt jo tuonilmaisiiin siirtyneeltä, serkultani Vera Justukselta, os. Larionova, syntynyt Repolan Tuulivaarassa.

Kirje oli kirjoitettu 20.10.1969 ja osoitettu isotädilleni, opettaja Maria Lariselle. Maikki toimi kansakoulun opettajana ainakin Lieksan kaupungin ja Ilomantsin kunnan koulujen palkkalistoilla.



Noiden papereiden joukossa oli myös yllä oleva valokuva. Isäni Olli Huotarin ainoan siskon, tätini Nastin Ahosen selvityksen mukaisesti kuvassa ovat: vasemmalla Katja Kotilainen (k. 1933); Miina Oinonen, synt. 11.8.1886- k. 31.7.1996. Darja ; ukin veljen tytär, Nikolai (Miikula) Larinoff, s???, k.??? ; Edessä keskellä Maikki-tätini s. 07.4.1899, k. 01.12.1971. Muut Nastille ja minulle jäivät tuntemattomiksi. LaHu



Hallitus 29.11.2009 - 31.03.2010

Puheenjohtaja

Lauri Huotari lauri.huotari@pp.inet.fi
Rantatie 10, 83750 SOTKUMA, gsm 041 439 4469

Varsinainen jäsen

-Pentti Tuomi, varapj. puh. 013-825 960
Ruuhiitie 52 G 27, 80160 JOENSUU

-Valentina Afanassieva, gsm 040 716 5151
Torikatu 3 D 25, 80110 JOENSUU
valentina.afanassieva@elisanet.fi

-Pekka Hukkanen, gsm 0400 672 671
Ahmankatu 2, 80130 JOENSUU
pekkay.hukkanen@kolumbus.fi

-Päivi Kiiskinen, gsm 050 599 1364, jäs.siht.
Tornitie 4 A, 80770 KONTIOLAHTI as.
paivi.kiiskinen1@gmail.com

-Jari Jolkkonen, gsm 045 114 8525
Joensuuntie 15, 83400 VIINIJÄRVI
jk.jolkkonen@gmail.com

-Pertti Rannikko, puh. 013-717 422
Huhtilammentie 955, 82160 OSKOLA
pertti.rannikko@joensuu.fi

Varajäsen

-Tuula Kälpeläinen, gsm 044 330 55 29
Niemiskyläntie 51, 88900 KUHMO

-Pekka Kyöttinen, gsm 0500 186 625
Josulantie 14, 83720 KUOREVAARA

-Mikko Pikarinen

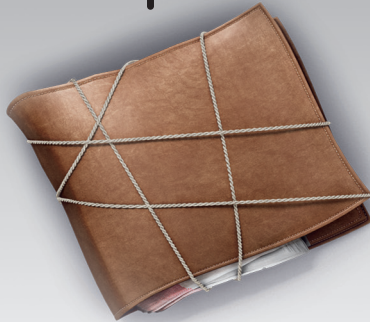
-Martti Nesterinen, gsm 040 831 3869
Museotie 321 A, 81570 KELVÄ

-Hannu Karhu, gsm 0400 120 481
Sudenpolku 18, 88900 KUHMO

-Pekka Huttu-Hiltunen, gsm 0400 596 4386
Petranpolku3, 88900 KUHMO



Etua keskittäjälle. Edullisemmat päivittäispalvelut.



OP-bonusasiakkaana saat päivittäisasiainnin palvelukokonaisuuden 45 % edullisemmin, kun sinulla on käyttötili, OP-verkkopalvelu, verkkotili-ote ja OP-Visa-tuoteperheen kortti. Tule käymään tai hoida asia helposti verkossa. Lisätiedot op.fi tai **OP 0100 0500**.

OP-bonusasiakas on sellainen Osuuspankin omistajajäsen, jonka oma tai perheen yhteinen pankkiasiointi on vähintään 5 000 euroa. Palvelukokonaisuuden suositushinta on 5 e/kk. OP-bonusasiakkaille suositushinta on 2,75 e/kk ja sen voi maksaa OP-bonuksilla.

Etua elämään. OP-Pohjolasta.

